

РЕШЕНИЕ

№ 248

гр. Стара Загора, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно гражданско дело № 20235500500356 по описа за 2023 година

Производството е на основание чл.258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба от М. Г. Х. пребиваващ в гр.С.З. - *, чрез особен представител адв.К. П. от АК Стара Загора против Решение под № 260013 от 09.03.2023г. постановено по гр.дело с № 968/2021г. по описа на Районен съд Стара Загора.

Въззивникът обжалва първоинстанционното решение, с което е отхвърлен искът му против Софийски районен съд за сумата от 5100 лева, представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в резултат на издаден без основание изпълнителен лист, образувано изп.дело и наложен заповест върху трудовото му възнаграждение за периода от 25.02.2016г. до 24.02.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на увреждането до окончателното и изплащане, като неоснователен и недоказан.

В своята жалба въззивникът изнася твърдения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост от постановеното първоинстанционно решение, поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила, в частност: неправилно тълкуване на събраните в съдебното производство доказателства. Излага подробни съображения.

Моли съда да отмени първоинстанционното решение, като вместо него постанови ново, с което исковете да бъдат уважени изцяло със законните последици.

Моли да бъде освободен от държавна такса, поради липса на средства за

заплащането и. Представя молба за освобождаване от държавна такса и Декларация за материалното му положение по смисъла на чл.83, ал.2 от ГПК. Претендира присъждане на направените по делото разноски и пред двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от другата страна Софийски районен съд, представляван от административния ръководител съдия А.А., чрез пълномощник Л.Н. – специалист „Правно обслужване“, с който заявяват, че твърденията в подадената въззивна жалба са изцяло неоснователни. Сочат, че при постановяване на решението си първоинстанционният съд е посочил и подробно обсъдил събраните в производството доказателства, както и наведените от страните доводи. Считат, че правилно съдът е приел, че не са налице настъпили неимуществени вреди, които да са в резултат на действия на Софийски районен съд и които да бъдат обезщетени, т.е. не е налице пряка причинно-следствена връзка между тях.

По отношение на изложеното в жалбата, че Софийски районен съд има качеството на възложител по отношение на съдиите и че същият е възложил издаването на изпълнителния лист сочат, че видно от събраните доказателства не се е установило наличие на такова възлагане.

Моли съда да постанови решение, с което да остави без уважение подадената въззивна жалба и да постанови друго, с което да потвърди първоинстанционното решение, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78, ал.8 от ГПК.

Въззивникът М. Г. Х., редовно и своевременно призована, явява се лично, заедно със служебния си адвокат по делото. адв.К. П. от АК Стара Загора, като същите молят да бъде отменено Решение под № 260013 от 09.03.2023г. постановено по гр.дело с № 968/2021г. по описа на Районен съд Стара Загора и да се уважи изцяло жалбата им, като се уважи и предявения иск с исковата молба на ищеца и жалбоподател М. Х..

Въззиваемият Районен съд гр. София, редовно и своевременно призовани, не се явяват и не изпращат упълномощен представител по делото.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намери за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 49, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ във вр. с чл. 45, ал. 1 от ЗЗД и чл.7 от Конституцията на РБ.

Съдът счита, че така предявения иск по смисъла на чл. 49, ал. 1 от ЗЗД във връзка с чл.45 от ЗЗД е процесуално допустим, тъй като въззивникът по

безспорен начин претендира за качеството си на „увреден“ по смисъла на ЗЗД. В тази насока с Определение под № 35/12.01.2023 год., постановено по ч.гр. дело № 3592/22 г. ВКС на РБ е допуснал касационно обжалване на въззивно определение с № 907/28.07.2022 год., постановено по в.ч.гр. дело с № 391/2022год по описа на Окръжен съд Стара Загора **и е отменил същото въззивно определение с № 907/28.07.2022 год.**, постановено по в.ч.гр. дело с № 391/2022год по описа на Окръжен съд Стара Загора и потвърденото с първоинстанционно определение с № 260082/03.05.2022 год., постановено по в.ч.гр. дело с № 968/2022 год. по описа на районен съд Стара Загора и ВЪРНАЛ делото на първоинстанционния съд за продължаването на съдопроизводствените действия по предявения от ищеца иск по чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД и чл.7 от Конституцията на РБ.

-

В първоинстанционното производство правилно е установена следната фактическа обстановка:

От приложеното по делото гр.д. с № 1366/2011 г. по описа на Софийски районен съд, 38 състав, се установява, че именно по това дело е издаден изпълнителен лист срещу въззивника М. Х., а не по гр. дело № 1366/2012 г., по описа на СРС, 38 състав, т.е. налице е явна фактическа грешка. С решение от 30.10.2013 г. по гр.д. № 1366/2011 г. по описа на СРС е допусната поправка на същата явна фактическа грешка, като в постановеното решение от 3.12.2012 г. следва да се чете, че същото е постановено по гр.д. под № 1366/2011 г., вместо 2012 г. Установява се също, че с влязло в законна сила решение № 4805, постановено по въззивно гр. дело № 5078/2013 г. на СГС, първоинстанционното решение е отменено в частта за разноските и изпълнителният лист по гр. дело № 1366/2011 г., по описа на СРС, 38 състав е издаден без основание. С определение № 829/25.06.2015 г. по гр.д. № 7/2015 г. по описа на ВКС, не е допуснато касационно обжалване на решението на СГС. На 25.02.2016 г. е издаден изпълнителен лист в полза на Районен съд София по гр.д. № 1366/2012 г. против ищеца Х.. С определение от 01.06.2021 г. по гр.д. 1366/2011 г. СРС е обезсилил издадения на 25.02.2016 г. изпълнителен лист за сумата от 1364 лв. против ищеца Х.. След установяване на допуснатото, Софийски районен съд, в качеството си на взыскател своевременно е изпратил молба от 3.06.2021 г. по образуваното ИД № 2131 /2019 г. по описа на ЧСИ рег. № 765 Г.И. за неговото прекратяване.

За изясняване на обстоятелствата по делото са допуснати и събрани съответните гласни доказателства. От разпита на свидетеля П.Й.С. пред първостепенния съд се установява, че познава ищеца от 2009 г. Последният е бил ищец по гр. дело № 1366/2011 г. по описа на Софийски районен съд, което било за дискриминация, във връзка с вероизповеданието му. Искът бил отхвърлен пред първа инстанция, при което ищецът бил осъден да заплати разноски. В тази връзка обжалвал решението по същото дело пред Софийски градски съд. В последствие св. С. научил, че по делото бил издаден изпълнителен лист, с който ищецът бил осъден да заплати около 1400 лева.

На това основание било образувано изпълнително дело и бил наложен заповест за трудовото възнаграждение на същия в затвора. На факта на издаване на изпълнителния лист ищецът реагирал остро, като за периода от 25.02.2016 г. до 22.02.2021 г. у него настъпили силни и интензивни по своя характер, с трайно отражение във времето, негативни чувства, емоции, изживявания и състояния на нервност, напрегнатост, тревожност, гняв, разочарования от съдебната система, чести състояния на депресии.

С решението си по делото първоинстанционният съд е отхвърлил иска на въззивника Х., като е приел, че не е налице непозволено увреждане по смисъла на чл.49 от ЗЗД и по конкретно не е налице надлежно възлагане от страна на въззиваемия и ответник Софийски районен съд, за издаването на процесния изп. лист съобразно разпоредбата на чл. 49, ал. 1 от ЗЗД.

Въззивната инстанция намира, че отговорността по специалната разпоредба на чл. 49 от ЗЗД е за чуждите противоправни действия или бездействия. Тази отговорност възниква когато има вреди, тези вреди са причинени от лице /деликвент/, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил някаква работа /възложител/, и вредите са причинени при или по повод изпълнение на работата. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Необходимо е също така да са налице елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане, уредено в основния състав на непозволеното увреждане, визиран в разпоредбата на чл. 45 ЗЗД - противоправно деяние от страна на изпълнителя на възложената работа, настъпили вреди у пострадалия, причинна връзка между деянието и вредата, както и субективно отношение към вредата - вина, за която важи оборимата презумпция на чл. 45, ал.2 ЗЗД.

Всяко действие или бездействие, с което се нарушава публичнопозитивната забрана да не се вреди другиму, е противоправно. Не е необходимо действието или бездействието да противоречат на конкретна правна норма, при положение, че е нарушен посочения принцип. За такова действие, настоящият съдебен състав намира, че издаването на изпълнителен лист от 25.02.2016 г. по гр. д. под No 1366/2011 г. по описа на Софийски районен съд, който е бил обезсилен с определението на същия съд от датата 01.06.2021 г., след отменително Решение на горната инстанция Софийски градски съд, не представлява такова действие. В този смисъл съгласно чл. 132, ал. 1 от Конституцията на Република България съдиите разполагат с така наречения "функционален имунитет", гарантиращ независимостта им при осъществяване на тяхната правораздавателна дейност и не могат да носят наказателна и **гражданска (имуществена) отговорност за вреди в резултат на изпълнение, респ. неизпълнение на служебните им задължения.**

Вредата следва да се окачестви като неблагоприятното въздействие върху имуществените и неимуществените права на пострадалия. В настоящия случай предмет на изследване представляват неимуществените вреди, каквито претендира ищецът и въззивник Х.. Неимуществените вреди могат да се

изразяват в морални, нравствени, емоционални, психически, психологически терзания на личността; болките и страданията върху целостта на организма и здравето на увредения; накърнената чест, достойнство, добро име в обществото и др. От събраните гласни доказателства - показанията на св. С. се установява, че в посочения период - 25.02.2016 г. до 22.02.2021 г., ищецът действително е претърпял негативни емоции и преживявания, които следва да се окачествят като неимуществени вреди по смисъла на чл. 52 ЗЗД.

Що се отнася до причинно-следствената връзка между деяние и вреда, съдът намира следното:

Причинната връзка е зависимостта, при която деянието е предпоставка за настъпването на вредата, а тя е следствие на конкретното действие или бездействие на деликвента. За да бъде поставена вредата в причинно-следствена връзка, следва да се установи, че деянието е единственото основание за настъпване на същата, така че ако мислено се премахне деянието, да се достигне до единственото логично заключение, че вредата не би настъпила. Причинно-следствената връзка не се предполага, а подлежи на обосноваване, в условията на пълно главно доказване, което е в тежест на ищеца. От показанията на св. С. не може да се направи обосновано заключение, че издаденият изпълнителен лист стои в причинна връзка с установените от същия негативни емоции у ищеца. Нелогично и необосновано е да се твърди, че за периода 25.02.2016 г. до 22.02.2021 г. /близо 5 години/ неоснователно издаденият изпълнителен лист да е бил единствената причина за негативни емоции и преживявания на ищеца. Вероятно е издаването на същият изпълнителен лист да е обосновало негативни емоции и изживявания за по-кратък период от време или да е способствало за усиляване интензитета на същите негативни емоции, но установяването на подобна вероятност не може да се отъждестви с провеждане на пълно главно доказване по отношение на елемента от фактическия състав на института на непозволеното увреждане. Достигане до заключение за такава вероятност може да обоснове единствено непълно доказване на правнорелевантния факт, което се явява недостатъчно, предвид разпределената от съда доказателствена тежест по делото. По този начин настоящия съдебен състав намира, че ищецът не е изпълнил процесуалното си задължение по чл. 154, ал. 1 ГПК, в условията на пълно главно доказване да установи факт, на който основава своето искане, ergo намира причинната връзка между издаване на изпълнителния лист от 25.02.2016 г. по гр. д. с №1366/2011 г. по описа на Софийски районен съд и установените у ищеца негативни емоции и преживявания, които следва да се окачествят като неимуществени вреди за недоказана.

По отношение на обективната безвиновна отговорност на ответника по настоящото дело, настоящият въззивен съд намира и възприема следното:

В постановките на ППВС под № 9/28.12.1966 г., постановено по гр.д. с № 8/66 е възприето, че в разпоредбата на чл. 49 ЗЗД са уредени два фактически състава, както следва: „при възложена работа" и „по повод на

възложена работа". Изразът „при изпълнение на възложена работа“ означава, че вредите следва да са причинени през времето, когато се извършва възложена от субекта на отговорност работа, като е необходимо тези вреди да са причинени от действия, съставляващи изпълнение на възложена работа. При липсата на връзка между възложена работа и вреда е невъзможно да се реализира отговорността по чл. 49 ЗЗД. Изразът „по повод“ изпълнение на възложената работа указва на други действия, които се извършват преди, по време и след изпълнението, на възложената работа. Тези действия не представляват пряко изпълнение на възложената работа, но са свързани с него. Без наличието на пряка връзка между изпълнението на работата, възложена от субекта на отговорност и вредоносните действия не възниква отговорност по чл. 49 ЗЗД.

От изложените, задължителни за настоящия съд, постановки е видно, че при всеки от двата състава на обективна, безвиновна отговорност по чл. 49 ЗЗД е необходимо да е налице възлагане на определена работа или дейност, при или по повод изпълнението на която изпълняващият я виновен да е причинил вреди на пострадалото лице. Актът на възлагането на работа е имплицитно свързан с нейното изпълнение, което пък стои в основата на предвидената от законодателя гаранционно-обезпечителна отговорност. Възлагането, всъщност, следва да се определи като генетична зависимост между волята на възлагащия и действията на изпълнителя, така щото последните действия да се превърнат в резултат на волята на възлагащия, без значение какви са отношенията между двата субекта, уреждащи причината на самия акт на възлагане /трудово или служебно правоотношение, договор за поръчка, договор за изработка и др./.

В конкретния случай процесният изпълнителен лист е издаден на основание разпореждане на съдия при съответния съд – въззиваемия Софийски районен съд.. За правилното решаване на делото е необходимо да се изследва и въпроса съществува ли възлагане от страна на съда към съдията за постановяване на същото разпореждане.

В тази насока според чл. 117, ал.2 от Конституцията на Република България „Съдебната власт е независима. При осъществяване на своите функции съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите се подчиняват само на закона“. Съгласно Чл. 160 от ЗСВ „Съдия, [...], се назначава, повишава, понижава, премества и освобождава от длъжност с решение на съответната колегия на Висшия съдебен съвет“, а съгласно чл. 161, ал.3 ЗСВ „Въз основа на решението на съответната колегия на Висшия съдебен съвет за назначаване, повишаване, понижаване и преместване на съдия, прокурор и следовател административният ръководител издава акт за заемане на длъжността“. От прочита на същите разпоредби се установява от една страна начина на изпълнението на служебните задължения на съдиите, а от друга - обвързаността им със съответното съдилище, в което последните заемат длъжностите си.

В този смисъл съвсем безпочвено и необосновано се явява твърдението,

на въззивника, че съдиите постановяват актовете си по възлагане от страна на съответният съд, в който последните са назначени. Да се приеме това би означавало да се приеме фактът, че магистратите се намират в йерархична зависимост в административните граници на съда и са лишени от собствената си преценка и вътрешно убеждение и при постановяване на актовете си. Подобно твърдение стои в остро противоречие с принципа на независимост на съдебната власт, уреден в чл.117 на Конституцията на Република България. Магистратите изпълняват функциите си в условията на независимост, при изпълнение на и в съответствие със Закона. Така и се осъществява „възлагането“ на работа на съдията - от разпоредбите на приетите по установения за това ред закони в държавата. С оглед изложеното и установените факти по настоящото дело не може да се приеме, че ответният съд е възложил на съдията издаването на съответния изпълнителен лист.

Следва да се заключи, че отношението между съда и лицето осъществяващо функцията - съдия не кореспондира с предвиденото такова от законодателя в чл. 49 от ЗЗД, съответно в настоящия случай ответникът не е материално легитимиран да носи отговорността за вреди за чужди действия.

Дори и ВКС с горепосоченото Определение под № 35/12.01.2023 год., постановено по ч.гр. дело № 3592/22 г. ВКС на РБ, с което е допуснал касационно обжалване на въззивно определение с № 907/28.07.2022 год., постановено по в.ч.гр. дело с № 391/2022год по описа на Окръжен съд Стара Загора, да е приел, **че така предявения иск по смисъла на чл. 49, ал. 1 от ЗЗД във връзка с чл.45 от ЗЗД е процесуално допустим**, тъй като въззивникът по безспорен начин претендира за качеството си на „увреден“ по смисъла на ЗЗД. И в тази насока със същото Определение да е **отменил същото въззивно определение с № 907/28.07.2022 год.**, постановено по в.ч.гр. дело с № 391/2022год по описа на Окръжен съд Стара Загора и потвърденото с първоинстанционно определение с № 260082/03.05.2022 год., постановено по в.ч.гр. дело с № 968/2022 год. по описа на районен съд Стара Загора, **то същата специална разпоредба на чл.132, ал.1 от Конституцията на РБ, дори и да не обосновава допустимостта на процесния иск по чл.49 от ЗЗД, същата разпоредба категорично сочи и обосновава неговата неоснователност при разглеждането му по същество.**

Така настоящият съдебен състав, предвид недоказаността на елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане от една страна и липсата на основание за носене на отговорността за чужди действия от друга, намира че предявеният иск е изцяло неоснователен и недоказан и като такъв правилно и законосъобразно е бил отхвърлен от първостепенния съд. Предвид акцесорния характер на искането за присъждане на законна лихва от датата на увреждане до окончателното изплащане на сумата, същото следва да бъде отхвърлено, предвид отхвърлянето и на главния иск.

От своя страна в своята въззивна жалба въззивникът изнася твърдения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на постановеното от Районен съд - Стара Загора, 3-ти състав решение под № 260013/09.03.2023 г.

по гр.д. № 968/2021 г. поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила, в частност: неправилно тълкуване на събраните в съдебното производство доказателства.

Твърденията на въззивника са изцяло неоснователни и необосновани поради следното:

В своето решение, първоинстанционният съд е посочил и подробно обсъдил събраните в производството пред него доказателства, както и наведените от страните доводи. В решението ясно и подробно е описана установената от съда фактическа обстановка, както и приложимите правни норми, като съдът е изложил и своите правни изводи съобразно императивните изисквания на чл.235, ал.2 от ГПК.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че не са налице твърденията от въззивника, настъпили в неговия патримониум неимуществените вреди, които да са в резултат на действия на въззиваемия по делото Софийски районен съд и които да следва да бъдат обезщетени, т.е. не е налице пряката причинно-следствена връзка между тях.

По отношението на изложеното във въззивната жалба, че Софийски районен съд имал качество на възложител по отношение на съдиите и че същият е възложил издаването на изпълнителния лист по гр. дело № 1366/2011 г. то същото твърдение и оплакване е отново изцяло неоснователно и недоказано. Видно от събраните и приетите по делото доказателства не се установи да е налице такова възлагане. По отношение на изложеното във въззивната жалба, че вредите продължават и към датата на подаване ѝ, то същите отново не могат да бъдат обвързани с поведението на въззиваемия съд, още повече, че се излагат и твърдения, че причината за тях са и действия на съдебен изпълнител.

Предвид гореизложеното, правилно и законосъобразно съдът отхвърля иска, предявен от М. Х. срещу Софийски районен съд, като неоснователен и изцяло недоказан.

С оглед на съвкупната преценка на целия доказателствен материал по делото въззивният съд счита, че и пред двете съдебни инстанции не се установиха и доказаха визираните във въззивната жалба оплаквания, че извършеното действие от въззиваемия по издаването на процесния изп. лист, да е породило каквито и да било вреди в правната сфера на въззивника по делото М. Х..

Въззивният съд намира, в заключение, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено, ведно с всички законни последици от това.

На основание чл.78, ал.3 във връзка с чл.273 и на основание чл. 78, ал.3 от ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия направените от последния разноси по делото и пред въззивната инстанция, именно с оглед изхода на делото, и предвид направеното искане от въззиваемия и ответник и пред въззивния съд, на основание чл. 78, ал.8 ГПК,

съдът следва да определи и съответно да бъде осъден въззивника да заплати на въззиваемия сторени по делото разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено съгласно правилата на Наредбата за правната помощ към която препраща ГПК.

На основание чл.280, ал.2 от ГПК тъй като цената на иска е над 5000 лева, а именно 5100.00 лева, която цена е посочена от въззивника и ищец по делото, то и настоящото въззивно съдебно Решение подлежи на касационно обжалване съобразно чл.280, ал.3, т.1, предл.1 от ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260013 от 09.03.2023г. постановено по гр.дело с № 968/2021г. по описа на Районен съд Стара Загора, като **правилно и законосъобразно**.

ОСЪЖДА М. Г. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. С.З., 2-ра ЗНС, к.н.1157, да заплати на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД**, гр. С., ***, представляван от административния ръководител - съдия А.А., сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща направените разноси по делото пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 1-месечен срок от връчването му на страните с касационна жалба пред ВКС на РБ при наличието на касационните основания по чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____